

Explicații și cuvinte cheie

Cu privire la titlu. Acel Core, ai cărui fiii, sau urmași, sunt numiți aici, este cu toată probabilitatea acel levit, care a inițiat în pustie răscoala împotriva lui Moise și Aaron (Numeri 16). Găsim pe urmașii lui în timpul lui David, ca fiind o familie levită cu influență mare, sub premiza că noi vedem în ei aceiași oameni care sunt numiți Coreiți în 1 Cronici 12, 6, care par să fi înțeles (să ne amintim de episcopii războinicii din trecut!) să schimbe la nevoie haina preoțească cu armura, și a căror mână era tot așa de instruită să mânuiască sabia, cum cântau la harfă. Din acești Coreiți fac parte și unii păgâni, care s-au strâns la Țiclag în jurul lui David, avându-l conducător al lor. Potrivit cu 1 Cronici 9, 19, pe timpul lui David, Coreiții împlineau slujba de păzitori ai pragurilor cortului, așa cum deja pe timpul lui Moise părinții lor păzeau intrarea în tabăra Domnului. În 1 Cronici 26, 1-19 găsim două ramuri ale acestei familii cu copiii lui Merari ca păzitori ai ușilor Templului, și în Psalmul 84, 10 avem probabil o aluzie la această funcție. Dar fiii lui Core au fost și muzicieni și cântăreți renumiți: dacă citim în 1 Cronici 6, 16-33, vom găsi pe Heman, unul din cei trei mari cântăreți din timpul acela, ca aparținând familiei lui Core (compară cu 1 Cronici 25). Chiar și în timpul lui Iosafat (2 Cronici 20, 19) aceiași familie avea renumele de muzicieni (*J.J. Stewart Perowne 1864*).

Comentarii Evului Mediu atrag atenția, că în cazul fiilor lui Core, așa cum este cazul deseori, a fost voia lui Dumnezeu, să dea exemple de evlavie, acolo unde ea era mai puțin de așteptat. Cine s-ar fi gândit, că din urmașii omului, care s-a răsculat așa de nelegiuit, vor apare acei cântăreți credincioși, ai căror Psalmi vor constitui moștenirea comunității lui Dumnezeu până la sfârșitul timpurilor? (*John Mason Neale 1860*).

Cu privire la tot Psalmul. Psalmul 42 cu refrenul său »Pentru ce te mâhnești, suflete, și gemi înăuntrul meu?« l-a folosit urmașul lui Zwingli, Antistes Heinrich Bullinger (†17 septembrie 1575) în ultima sa rugăciune; tot așa preotul evlavios Aloys Henhöfer și amiralul eroic Michael de Ruyter (1676), căruia un proiectil i-a sfărâmat ambele picioare. (*A. von Salis 1902*).

v.1 Am văzut în jurul râurilor din marea pustie a Siriei Centrale cum turme întregi de astfel de cerbi însetați se strângeau, și care erau așa de copleșiți de sete, că puteai să vii foarte aproape de ei, fără ca ei să fugă. (*W. M. Thomson 1859*).

Bețivii noștri, care găsesc o desfătare așa de mare în a merge la cârciumă, nu pot să viseze, că oamenii evlavioși au o bucurie mult mai mare în vizitarea Casei lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu a vorbit de mult prin proroci, despre o astfel de bucurie sfântă: »Îi voi aduce (pe cei care s-au alipit de Domnul) la muntele Meu cel sfânt, și-i voi umplea cu veselie în Casa Mea de rugăciune« (Isaia 56, 7). Cu câtă plăcere se desfătau credincioșii vechiului legământ în cadrul frumoaselor servicii divine ale Domnului! Dacă trebuiau să fie lipsiți numai pentru scurt timp de ele, inima lor se prăpădea de dorință. Sărmanii deportați la Babilon nu puteau să uite cetatea lui Dumnezeu. »Dacă te voi uita, Ierusalime, să-și uite dreapta mea destoinicia ei!« Da, ei prețuiau bucuria Locului Sfânt mai mult decât orice. »Să mi se lipească limba de cerul gurii, dacă nu-mi voi aduce aminte de tine, dacă nu voi face din Ierusalim culmea bucuriei mele!« (Psalmul 137, 5-6) Poetul psalmist spune în Psalmul 84, 10: »Căci mai mult face o zi în curțile Tale, decât o mie în altă parte; eu vreau mai bine să stau în pragul Casei Dumnezeului meu, decât să locuiesc în corturile răutății!« Și una din marile dorințe a lui David a fost să locuiască în Casa Domnului toate zilele vieții sale. (*Zachary Bogan †1659*).

Uită-te cum psalmistul, un om de compătimit, alungat din patria sa, se comportă în acest necaz mare – cât de diferit de Themistokles sau Camillus, sau alți oameni renumiți asemenea lor, care ca și el au trebuit să trăiască în exil. El nu se plânge de nerecunoștința țării sale, de răutatea împotrivorilor lui, sau de nenorocirea care a venit peste el. Nu, nicio cârtire, ci nostalgia îi umple sufletul, și anume nostalgia numai după Dumnezeu. (*Nathanael Culverwell 1650*).

v.2 În dorința sa după Casa lui Dumnezeu și după sărbătorile Domnului, cântărețul psalmist era preocupat cu *Dumnezeu*. Sufletul lui înseta după *Dumnezeu*. Ia seama, ca tu în rugăciunile tale, în cântările tale, la ascultarea vestirii Cuvântului, și așa mai departe, să savurezi cu adevărat părtășia cu Hristos, și caută-L, până când ți se descopere. Bradford, martirul (†1555), a spus, că nu poate să înceteze în a-și mărturisii păcatele, până când va găsi că inima lui este zdrobită cu adevărat, nu va înceta cu implorarea, până când inima sa nu va fi umplută de frumusețea binecuvântărilor dorite, nu va înceta să mulțumească, până când inima lui nu va fi reînviată prin mulțumire, nu va renunța să fie instruit de Dumnezeu, până când inima lui nu va fi adusă prin aceasta să aibă o atitudine corectă și să fie în părtășie cu Hristos. Tot așa zice și Bernhard von Clairvaux (†1153): *Nunquam abs te absque te recedam Domine*, adică , niciodată nu voi vrea să plec de la Tine, Doamne, fără Tine. Și Augustinus (†430) spune, că în discursurile alese ale lui Cicero nu mai găsește plăcere (ca odinioară), deoarece în ele nu poate găsi pe Hristos. Da, este așa, vorbirile înflorate, rugăciunile și predicile artistice, dar lipsite de Duhul, nu sunt pâine hrănitore pentru sufletele însetate după Dumnezeu, ci sunt tobe sunătoare, și sufletul nu se lasă satisfăcut cu fraze de laudăroșenie, sau cu vorbiri și cântări care gâdilă urechile, dar care nu vin din inimă, și de aceea nu merg la inimă. Dacă Hristos vorbește cu tine, atunci inima va arde în tine (Luca 24, 16, 32) (*Christopher Neß 1679*).

După Dumnezeul cel viu. Dumnezeul nostru este numit în Scriptură în trei sensuri *Dumnezeul cel viu*. În primul rând, pentru că El singur are viața în Sine și prin Sine Însuși, și prin aceasta este începutul vieții. În al doilea rând: pentru că numai El dă viața oricărei făpturi. Viața naturală, viața spirituală și viața veșnică ne vine de la Dumnezeu. În al treilea rând, Dumnezeu este numit Dumnezeul cel viu în opoziție cu dumnezeii falși. (*D. Thomas Horton †1673*).

Psalmul ne oferă o privire în adâncul inimii împăratului. Faptul că este despărțit de Casa lui Dumnezeu îi provoacă mai mult decât orice altceva dureri. Compară cu 2 Samuel 15, 25: »Dacă voi căpăta trecere înaintea Domnului, mă va aduce înapoi și mă va face să văd chivotul și locașul Lui.« (*Prof. Joh. Wichelhaus 1891*).

Un om fără Dumnezeu nu va putea niciodată să zică cu adevărat: Când mă voi duce și mă voi arăta înaintea lui Dumnezeu?, căci el va trebui să apară în curând înaintea lui Dumnezeu, înainte ca el să vrea, și fără ca el să vrea. Compară cum au zis demonii, că Hristos a venit să-i chinuiască înainte de vreme. Întreabă un hoț, sau pe un alt făcător de rele, dacă ar vrea să apără de bună voie înaintea judecătorului. Nu, te asigur, nu va veni de bună voie înaintea lui; el dorește să nu existe judecători, înaintea cărora trebuie să apară. Și tot așa sunt și oameni lumii înaintea lui Dumnezeu; nu-și doresc nimic altceva mai bun, decât să poată rămâne ascunși dinaintea Lui. (*D. Thomas Horton †1673*).

Dacă am fost la Biserică, să ne verificăm, pentru ce ne-am dus să vedem acolo. Forme de servicii divine frumoase? Sau un vorbitor elocvent la amvon? Atunci, ar fi fost mai înțelept, dacă ne-am fi dus în pustie, ca să vedem o trestie bătută de vânt (Luca 7, 24). Putem noi să spunem, ca acei greci, care s-au suit la Ierusalim la sărbătoarea corturilor: vrem să vedem pe Isus? (Ioan 12, 21). Sau ca Absalom (2 Samuel 14, 32): la ce-mi folosește, că am venit la Ierusalim, dacă nu pot să văd fața împăratului? Ne este de puțin folos, sau chiar nu ne folosește la nimic, că mergem la Biserică, dacă acolo nu căutăm pe *Dumnezeu și nu venim înaintea feței Lui*. (*D. Isaak Watts †1748*).

Vei încerca să mângâi un bebeluș flămând cu tot felul de jucării și lucruri frumoase, dar el nu va fi mult timp mulțumit cu ele, ci curând va țipa după pieptul mamei. Tot așa va fi, când un predicator va rosti la amvon tot felul de maxime latine și grecești, sau va duce cu vorba pe ascultătorii lui prin fraze care sună frumos și istorisiri frumoase. Sufletele flămânde nu se satură prin acestea, ele doresc laptele curat al Cuvântului. (*Oliver Heywood †1702*).

v.3 *Mi se zice fără încetare ...* Ei nu vorbesc numai despre el, ci vorbesc cu el; îi spun în față, că Dumnezeu l-a părăsit, ca și cum în orice moment ar fi gata să-i dovedească că așa este. Să batjocorești pe cineva pe la spate dovedește multă josnicie, dar astfel de reproșuri directe arată o

măsură mare de cruzime, de nerușinare și obrăznicie; și de astfel de vicii se făceau vinovați în acest caz dușmanii lui David (*D. Thomas Horton †1673*).

Unde este Dumnezeuul tău? Copiii lui Dumnezeu, în caracterul lor de oameni, sunt sensibili la reproșuri, dar ca creștini consideră insuportabil, când ceea ce cred, când Numele lui Dumnezeu, căruia Îi slujesc, și relația lor cu El devin ținta atacurilor. Batjocoritorii, care chinuiau zilnic pe psalmist cu vorbirea lor disprețuitoare, nu erau atești obraznici, care să pună la îndoială existența lui Dumnezeu, cu toate că nu erau cu mult mai buni; ei reproșau mai de grabă robului Domnului legătura lui cu Dumnezeu: »Unde este Dumnezeuul tău?« Tu ești unul din iubiții lui Dumnezeu, tu credeai, că nimeni nu slujește lui Dumnezeu, ca și tine; ai arendat evlavia pentru tine, și Dumnezeu trebuie să fie în mod deosebit Dumnezeuul *tău*. Cum stau lucrurile acum? Ce ai din toată râvna și evlavia ta exagerată? Ce-i cu Dumnezeuul tău, cu care te-ai lăudat așa de mult și în care te simțeai așa de fericit, ca și cum El ar fi fost numai Dumnezeuul tău, și nicidecum și al altuia? Astfel de vorbiri răutăcioase folosesc cu plăcere cei păcătoși împotriva celor mai buni oameni, și în mod deosebit când aceștia sunt în necaz, și vrem să recunoaștem din aceasta răutatea păcătoșilor; căci este semnul unei gândiri complet otrăvite și demnă de a fi blestemată, când necăjești pe un om cinstit cu evlavia lui. Dar ce voiau să facă cu aceasta? Scopul era mult mai rău decât cuvintele. Scopul era să-i zdruncine credința, încrederea lui în Dumnezeu, și aceasta îl durea pe el cel mai mult. Diavolul știe foarte bine, că osteneala să chinui un om este zadarnică, atâta timp cât părtășia lui cu Dumnezeu nu este tulburată. De aceea el caută să dezbină pe cei doi, acuză pe Dumnezeu înaintea oamenilor și pe oameni înaintea lui Dumnezeu. El știe, că nimic din lume nu se poate împotrivi lui Dumnezeu. Atâta timp cât Dumnezeu este încrederea noastră, toate atacurile lui sunt zadarnice. De aceea el încearcă să ne despartă de Dumnezeu. »Unde este Dumnezeuul tău?« Cu astfel de întrebări a venit chiar și la Mântuitorul. »Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește ca pietrele acestea să se facă pâini« (Matei 4, 3). Voia să-I insuflă îndoială cu privire la filiațiunea lui La Dumnezeu. Satana s-a despărțit el însuși cândva de Dumnezeu, și de atunci toată străduința lui este să despartă și pe alții de Dumnezeu, el a încercat chiar să facă o prăpastie între Dumnezeu Tatăl și Fiul. Tot așa lucrează el, ca să despartă pe creștini de Hristos, Capul lor. O, de am fi mereu conștienți de planurile lui! (*Richard Sibbes †1635*)

În războaiele religioase franceze, mulțimea fanatică adunată și călăii au folosit Psalmii după placul lor. La masacrul din Orange, au rupt foile din cărțile Psalmilor și le-au îndesat în rănile celor bătuți. Soldații Montlucs recitau batjocoritor cuvintele Psalmilor înaintea celor osândiți, ca »Unde este Dumnezeuul tău?«, fără să-și dea seama sub ce osândă se puneau prin aceasta. Psalmul 42 și Psalmul 50 erau cei mai urâți Psalmi pentru călăi. (*A. von Salis 1902*).

v. 4 Când mă gândesc. Bindecuvântarea serviciilor divine este așa de mare, că numai aducerea aminte de ele păstrează sufletul neliniștit să nu ajungă la deznădejde. (*Gen. –sup. D. Bernhard Moll †1878*).

Amintirea bucuriei, pe care a savurat-o odinioară, l-a făcut pe cântărețul Psalmului să verse mai multe lacrimi. În suferință se mărește jalea noastră, gândindu-ne că odinioară am fost fericiți. A existat un timp, se plânge sufletul sărman, când gândul la Dumnezeu mă mângâia foarte mult, deoarece Îl puteam numi Dumnezeuul *meu*. Să pierzi pe un astfel de Dumnezeu, care era bucuria și desfătarea mea, este cea mai rea pierdere, dintre toate pierderile mele și cea mai îngrozitoare groază a mea. Odinioară puteam să mă rog Lui cu încredere, și inima mea se ușura în rugăciune; dar acum îmi lipsește curajul, să vin înaintea Lui, nu mai am nici o nădejde, că voi fi ascultat, și nu văd nici un rezultat al rugăciunilor mele. A fost un timp, când citeam cu bucurie Cuvântul lui Dumnezeu, înregistram în inimă făgăduințele și puteam să văd Țara făgăduită ca fiind moștenirea mea; dar acum aproape că nu îndrăznesc să arunc privirea în Biblie, de teamă să nu găsesc în ea condamnarea mea. Duminica era odinioară pentru mine gustul anticipat al cerului, dar acum ea este ca oricare altă zi, o zi tristă, înnorată. Numele lui Isus era odinioară plăcerea mea, stăteam »la umbra Lui« (Cântarea Cântărilor 2, 3) și savuram dragostea Lui; dar sufletul meu este acum

asemenea pustiei Arabiei, sunt uscat de căldura dogoritoare. Odinioară înverzeam și înfloream în Curțile Domnului, dar acum toată roada mea este pârjolită și ofilită. Dacă nu aş fi auzit Evanghelia, nu aş fi așa plin de jale, cum sunt acum; dacă nu aş fi cunoscut pe Dumnezeu, starea mea ar fi fost îngrozitoare, dar nu așa de înfiorătoare ca acum. O, dacă aş fi ca în lunile trecute, când lumina lui Dumnezeu strălucea deasupra capului meu (Iov 29, 2-3) (*Timothy Rogers †1729*).

Dacă psalmistul ar fi trebuit să piardă pe tatăl său, pe mama sa, soția, copiii, averea, libertatea, da, viața sa, nu i-ar fi fost așa de greu, ca această lipsă de părtășie cu Dumnezeu (*Henry Smith †1591*).

De ce este legată inima noastră se vede evident din lucrurile care constituie subiectul amintirilor noastre duioase. (*Henry March 1823*).

v. 5 Athanasius cel Mare (†373) a sfătuit pe unul din prietenii lui, să citească acest Psalm 42, atunci când ajunge în vre-un necaz; ar fi o metodă să vindeci ceva prin ceva, ca și prin contrariul. *Pentru ce te mâhnești?* Să se observe forma activă a verbului, textual: *pentru ce te pleci la pământ, sufletul meu?* Din aceasta putem deduce, că copiii lui Dumnezeu pot fi foarte mâhniți din propria vină. Nu Dumnezeu, și nici diavolul, nu te apasă așa de mult, ci tu singur o faci (*Christopher Love †1651*).

Ori de câte ori te cuprinde durerea, pune sufletului tău întrebarea, pe care cântărețul Psalmului și-o pune aici de trei ori: *pentru ce te mâhnești, suflete, și gemi înăuntrul meu?* Fără îndoială sufletul îți va răspunde. Tristețea și neliniștea mea vin din necredință. Poți să recunoști boala din medicamentul prezentat în cuvintele următoare. *Nădăjduiește în Dumnezeu.* Toată durerea inimii își are cauza propriu zisă în necredința noastră, și nu în mărimea nenorocirii, care ne-a cuprins. Vorbesc despre acea tristețe, care pustiește sufletul, căci întristarea care este după voia lui Dumnezeu are bucuria divină ca însoțitoare. Nu este atât de mult greutatea sarcinii, care rănește spatele, și chinuie pe sărmanul animal purtător de poveri, așa cum nu este apăsarea, care vine de la necazul din afară, care ne chinuie și ne neliniște pe noi ființele sărmane, ci mult mai mult este faptul că conștiința noastră a fost rănită și nu a fost curățită și vindecată. (*Matthew Lawrence 1657*).

Gândește-te sufletul meu, de câte ori ai avut parte de călăuzirea lui Dumnezeu în necazurile tale! A venit ceva asupra ta, fără ca Dumnezeu să știe? Atunci de ce ești așa de neliniștit? Tatăl știe necazul tău, și cu siguranță l-ar fi împiedecat să vină, dacă ar fi fost bine pentru tine. A venit necazul tău, fără să fi poruncit Dumnezeu? Dacă nu, atunci de ce ești așa de neliniștit? Este paharul, pe care Tatăl ți-l dă, nu vrei să-l bei? Este voința Tatălui tău să suferi, și tu vrei să I te împotrivești? Ți-a dat Dumnezeu mai multă supărare decât trebuia să-ți dea? Pentru ce murmuri, ca și cum El ți-ar fi făcut o nedreptate? Nu este și călăuzirea aceasta una din faptele Lui înțelepte? Cum poți să așezi voința ta nebună peste înțelepciunea Sa nemărginită? Nu este drumul Său un drum al harului? Cum se face că tu te împiedici pe el, ca și cum ar fi plin de pietre? Este bine ce a venit înaintea ta? Pentru ce te cerți cu Dumnezeu, ca și cum El ar fi un rău? Nu suferi tu mai puțin decât alți oameni, decât alți copii ai lui Dumnezeu, da, decât a suferit Singurul Fiu al lui Dumnezeu? Ai motive să te plângi? Suferi pe drept, și chiar mai puțin decât meriți? Să se plângă un om, căruia Dumnezeu i-a dat viața, că este pedepsit pentru păcatele lui? Te pedepsește Domnul cu măsură, și băutura amară îți este prescrisă cu grijă de mâna Medicului, în porțiuni mici, în raport exact cu ce poți tu suporta și cu puterea pe care El Însuși ți-o dă? Pentru ce ești așa de agitat? Nu este scopul pedepsei ca să te curățe de toate păcatele și să te păzească de altele noi? Nu remarci deja acum ceva din eficiența ei? Ei bine, atunci liniștește-te, mângâie-te, Dumnezeu va duce la bun sfârșit! (*John Collinge 1652*).

Și gemi înăuntrul meu? Cuvântul este folosit deseori pentru vuietul și agitația mării, de exemplu în Isaia 17, 22; Ieremia 5, 22; 6, 23; 51, 55 (*Henry March 1823*).

Nădăjduiește în Dumnezeu. Dacă necazul și nerăbdarea ta te descurajează și dacă te chinuie duhul de nemulțumire, nu te gândi că este destul dacă ai reușit să-ți liniștești inima, ca să nu mai

cârtească împotriva lui Dumnezeu, ci nu te odihni, până când nu ți-ai adus inima să se încreadă pe deplin în Dumnezeu. Și poetul acestui Psalm și-a muștră sufletul nu numai din cauza neliniștii, ci i-a cerut să nădăjduiască cu credință în ajutorul sigur al lui Dumnezeu. (*William Gurnall †1679*).

O oarecare Alice Benden stătea închisă din cauza credinței împreună cu alții în castelul Canterbury, dar după un timp, la porunca episcopului, a fost mutată într-un beci adânc, unde nu putea să vină niciunul din tovarășii ei de credință. Ea stătea acolo pe câteva paie, lângă un zid, cu picioarele în butuci. Hrana care i se dădea – puțină pâine și bere – o ajuta numai să nu moară de foame, și nici nu era voie să i se dea mai mult, nici măcar pe banii ei. Această situație tristă a apăsătoroasă de mult, că își plângea cu amar soarta, se jelea și gândea insistent, pentru ce Domnul, Dumnezeu ei, a lovit-o așa de rău, și de ce El a permis ca ea să devină lipsită de părtășia mângâietoare a celorlalți întemnițați plini de dragoste. A rămas în această stare de deprimare până când și-a adus aminte de cuvintele psalmistului »Pentru ce te mârșăiești, suflete, și gemi înăuntrul meu? Nădăjduiește în Dumnezeu«, și alte cuvinte: „Dar am zis: eu trebuie să sufăr toate acestea; mâna dreaptă a Celui prea înalt poate să schimbe toate acestea”, prin care a fost foarte mângâiată în necazul ei. După aceea a rămas bucuroasă, până când a venit ora eliberării ei. (*Samuel Clarke †1682*)

Păsărica nebună, care stă închisă în cameră, ale cărei uși și ferestre sunt încuiate, se lovește de pereți și ferestre, își rupe penele și se rănește grav, pe când, dacă ar aștepta cu răbdare, până i se deschide ieșirea, ar putea să iese de acolo nevătămată. Exact așa ne merge nouă, căci dacă Domnul ne încuie și pentru un timp ne ia libertatea, noi vrem să ne creem singuri scăparea, facem multe planuri și vrem chiar să străpungem pereții previziunii Sale; iar dacă am aștepta timpul lui Dumnezeu, ne-am baza pe Cuvântul Lui și ne-am lăsa în mâna Lui, am putea suporta mult mai ușor închisoarea și la timpul potrivit am putea să ajungem în libertate cu puține pagube. Căci Dumnezeu nu se schimbă, ce ne-a promis, cu siguranță va face. (*John Barlow 1618*).

Căci iarăși Îl voi lauda. Dacă se poate spune: »Doamne, Cel pe care Tu îl iubești este bolnav«, atunci se poate spune și »Boala aceasta nu este spre moarte« (Ioan 11, 3 și următoarele). Cine se putea gândi, când Iona a fost în mare, că el va predica în Ninive? Sau cine putea crede despre Nebucadnețar, pe când era în lanțuri de fier și păștea iarbă împreună cu animalele pe câmp, că el va sta iarăși pe scaunul de domnie în Babilon? Cine s-ar fi gândit, că, după ce Iosif a fost vândut de frații lui, frații lui vor căuta să-i vadă fața, ca și cum ei ar sclavii lui? Cine ar fi putut visa, că, pe când Iov ședea pe grămada de cenușă, și se scărpină cu ciobul, cu casele lui arse, cu animalele jefuite, și copiii morți, el va ajunge mai bogat decât a fost vreodată? Da, acestea sunt minunile îndurării divine, pe care le laudă cei neprihăniți. (*Henry Smith †1591*).

v. 6 *Dumnezeul meu.* Cine are curajul să numească așa pe Creatorul lumii, pe Majestatea cerească sublimă? Un deportat, care rătăcește încoace și încolo fără odihnă și fără patrie, un repudiat; un om, pe care toți l-au părăsit, îl disprețuiesc și batjocoresc; un nenorocit, al cărui suflet este foarte neliniștit și zdruncinat; acela are curajul. Și ce îl îndreptățește să facă așa? O face pe baza legământului. (*Henry March 1823*).

De aceea. Tocmai pentru că sufletul meu este necăjit și descurajat, *de aceea mă gândesc la Tine.* Vreau să mă gândesc, cum Te pleci permanent spre ai Tăi, atunci când sunt în nenorocire și suferință; că Tu ești totdeauna gata să-i strângi la pieptul Tău, atunci când sunt părăsiți de oameni sau sunt alungați; cât de prietenos și răbdător ascuți plângerile lor, când își revarsă sufletele înaintea Ta. Vreau să mă gândesc, cât de bun ai fost cu mine în timpul trecut, cum mi-ai văzut suferința, mi-ai ascultat cererea mea și m-ai salvat din necaz, sau mi-ai dat putere să îndur necazul. Vreau să mă gândesc cât de des mi-ai făcut parte în harul Tău de apropierea Ta, când am intrat în Locul Preasfânt înaintea Ta și acolo Te-am laudat împreună cu sfinții Tăi. Vreau să mă gândesc cine ești Tu, cât de prețuit ești Tu, pentru că un părăsit și întristat ca mine, poate să se încreadă în Tine. Căci dacă eu sunt sărac, Tu ești bogat, dacă sunt slab, Tu ești puternic; dacă sunt foarte nefericit, Tu ești cel fericit. Și vreau să mă gândesc, că Tu ești Dumnezeul meu, că Te-ai

descoperit sufletului meu, că mi-ai dat har, să Te aleg pentru mine, și că în încrederea mea în Tine niciodată nu am fost făcut de rușine. Vreau să mă gândesc la cuvintele făgăduinței, la care mă lași să sper, și în care Te-ai dovedit credincios, și cu siguranță vei fi și în viitor. Cât de fericite sunt sufletele în necazurile lor, care în ispite pot să-și ia scăparea la Tine. (*Henry March 823*).

v. 7 Chiar și lucrurile frumoase, da, cele mai frumoase, oferă celor întristați analogii și tablouri pentru experiențele lor triste, care fac ca întristarea să crească și mai mult. (*Prof. D. Fr. W. Schultz 1888*).

Un val cheamă un alt val, la vuietul căderii apelor Tale. Ținuturile înconjurată de multe ape, în care se afla poetul, l-au inspirat să folosească acest tablou expresiv pentru descrierea stării lui sufletești. El a văzut căderile de apă care se aruncau asupra stâncilor, a auzit eco-ul lor, și i se părea că ele strigă unele la altele după ajutor împotriva lui; așa, spune el, merg toate talazurile și valurile Tale, acestea sunt durerile și ispitele, peste mine. (*John Morison 1829*).

v. 8 Ziua și noaptea sunt la fel pentru un om mântuit. Căci ce noapte poate să existe pentru acela care are pe Dumnezeu totdeauna cu el, căruia El îi este Soare și pavăză, lumină și protecție și lasă să strălucească fața Lui totdeauna pentru el? El poate spune: dacă stau în întuneric, totuși Domnul este lumina mea (Mica 7, 8), și: Domnul, Dumnezeul meu, Îmi luminează întunericul meu (Psalmul 18, 28). Da, orele liniștite de noapte sunt deseori foarte plăcute pentru copilul lui Dumnezeu, deoarece atunci poate să savureze nederanjat părtășia cu Dumnezeul său. *Noaptea, cântam laudele Lui*, spune psalmistul aici; cântecul său, și anume acel cântec, pe care El mi-l insuflă, El, Cel care insuflă cântări de veselie noaptea (Iov 35, 10). Oamenii firești ar putea să gândească că noi visăm, și muzica și cântările de laudă, despre care vorbim, nu sunt nimic altceva decât închipuiri ale unei minți bolnave; dar așa cum a mărturisit Petru în ziua cincizecimii despre aceia, asupra cărora coborâse Duhul Sfânt: »Aceștia nu sunt beți, după cum credeți voi«, tot așa răspundem și noi: nu, cei fericiți în Dumnezeu nu și-au pierdut mințile, așa cum gândiți voi, și cântările lor din noapte nu sunt produse ale fanteziei lor bolnave, ci sunt un dar al harului Dumnezeului lor. (*Zachary Bogan †1659*).

v.9. *Dumnezeu, Stâncă mea.* David era un fugar, aproape fără nici un mijloc de apărare și permanent urmărit de mulți dușmani puternici. Ținutul, în care rătăcea el, era muntos și el a căutat și și-a găsit refugiul pe vârful stâncilor abrupte, sau în peșterile și crăpăturile din stânci. Deoarece noțiunea de scăpare și siguranță împotriva atacurilor era pentru el așa de strâns legată de stânci și crăpături în stâncă, cât de natural a fost pentru el să numească pe Dumnezeu, ca Apărător, ca Stâncă a lui (sau, cum de fapt este aici: adăpostul său). *Pentru ce mă uiți?* Psalmistul nu gândea că el a fost realmente uitat de Dumnezeu și părăsit; el avea încă suficientă încredere în credințioșia lui Dumnezeu, ca să-și caute adăpostul la El și să nădăjduiască în harul Său. Cuvintele trebuie privite ca expresie a ceea ce simțea el, și nu ca sentință a minții. După aparențe și după simțămintele lui, părea ca Dumnezeu să-l fi uitat. Dovezile vizibile și palpabile ale bunăvoinței divine, care odinioară i-au înviorat inima așa de mult și care erau dovezi evidente, că Dumnezeu se gândește la el, îi dispăruseră acum, tocmai în momentul când i se păreau foarte necesare și de dorit în starea de părăsire și strâmtorare în care se afla; din cauza aceasta i se părea că Dumnezeu l-a uitat și l-a părăsit. (*Henry March 1823*).

v. 10. *Vrăjmașii mei.* Diavolul nu s-a pocăit încă, și el nu se va schimba niciodată în bine; căci el este prins în cătușele de nedezlegat ale păcatului, el nu mai poate să facă altceva. El este, în ceea ce privește starea lui interioară, deja în iad, cu toate că are o anumită libertate să producă nenorocire pe pământ. Atâta timp cât diavolul nu a devenit mai bun, copiii lui Dumnezeu nu vor fi lipsiți de *dușmani*. El nu va deveni niciodată mai bun, de aceea cei neprihăniți să nu uite că vor avea tot timpul dușmani, atâta timp cât diavolul mai are libertate de acțiune pentru răutatea lui în lume. Trebuie să luăm seama la dușmanii care nu își ascund răutatea. Ar fi ceva deosebit, dacă și-

ar lăsa răutatea să fiarbă și să spumege numai în inimă; dar acelaia, a cărui inimă este plină, i se va revărsa și gura. (*Richard Sibbes 1635*).

Neîncetat, textual *toată ziua*. Privește cât de stăruitori sunt ei în răutatea lor. În fiecare zi și toată ziua batjocoresc, vorbesc de rău și înțepă. Încep dimineața devreme și continuă până vine noaptea, așa cum obișnuiesc să facă bârfitorii; încep săptămâna așa, și continuă până în săptămâna nouă, când vechea răutate își începe din nou lucrarea. Psalmistul nu putea să vină cu ei în contact, fără să audă astfel de vorbiri din gura lor. (*D. Thomas Horton †1673*).

Oricât de mici ar fi frânele, ele duc la disperare calul de rasă. Tot așa a suferit și David sub înțepăturile dușmanilor lui. (*Frederick W. Robertson †1853*).

Unde este Dumnezeuul tău? David ar fi putut să le spună mai înainte: Unde vă sunt ochii? Căci cu toate că a fost alungat de la Locul Preasfânt pământesc, Dumnezeu avea totuși un loc preasfânt în sufletul lui (compară cu Isaia 57, 15). Dar acești oameni firești nu aveau ochi să vadă partea divină din David, și tot așa de puțin au înțeles căile tainice, pe care Dumnezeu conduce pe copiii Săi. De aceea întrebarea lor lipsită de înțelepciune este un semn al felului lor de a gândi fără Dumnezeu. (*Richard Sibbes 1635*).

Dumnezeu însoțește pe copiii Lui, nu numai atunci când ei sunt într-un paradis al plăcerilor, ci și în pustie. Când odinioară o ceată de creștini a mers în exil, unul dintre cei care privea coloana tristă a zis: sărmanii de ei, este trist că ei sunt excluși în felul acesta din societatea oamenilor și sunt făcuți tovarășii animalelor de pe câmp. Un altul a zis: de fapt, starea lor ar fi tristă, dacă ar fi exilați într-un loc unde ei n-ar putea găsi pe Dumnezeuul lor; dar ei sunt plini de curaj, căci Dumnezeu merge cu ei, și El îi va face să simtă prezența Lui mângâietoare, oriunde s-ar afla ei. (*Thomas Brooks †1680*).

v. 11. Imită exemplul psalmistului, în loc să-ți faci tot felul de supărări și gânduri inutile. Adu-ți sufletul înaintea scaunului de judecată al duhului tău și interoghează-l cu privire la cauza necazului lui. Fii neutral; va urma o altă judecată, mult mai aspră. Fii stăruitor, asemenea psalmistului, întoarce-te mereu la cercetarea situației. Fă-o cu rugăciune, căci altfel s-ar putea să fi înșelat de dragostea de sine sau de înșelătoria inimii tale. De aceea roagă-te Domnului: Cercetează-mă Dumnezeule, și cunoaște-mi inima. (*Thomas Brooks †1680*)

Într-o zi de februarie ai văzut soarele strălucind, cerul era albastru, în tufișuri au început să iese mugurii, ghiociei îți zâmbeau, păsările cântau prin tufișuri, și te-ai gândit, a venit primăvara cu splendoarea și parfumul ei. Dar după câteva zile au venit din nou norii, aerul s-a răcit, păsările au tăcut și zăpada acoperea pământul – atunci te-ai gândit, primăvara nu va mai veni. Tot așa este și cu cel întors de curând la Dumnezeu: toată teama i-a dispărut, mângâierea adusă de Evanghelie îi umple inima, lauda și mulțumirea îi curg de pe buze. Și el se gândește că necazul și întristarea au dispărut pentru totdeauna. Dar după un timp devine cuprins iarăși de îndoială, bucuria dispare, lumina nu mai luminează așa de clar, inima lui devine biruită de întristare, și în grabă trage concluzia; mântuirea cu toate binecuvântările ei nu este pentru el. Dar primăvara revine biruitoare, chiar dacă el va trebui să lupte un timp cu iarna. (*H. G. Salter 1840*).